

Irans berekende gok en het spookbeeld van een wereldwijde depressie

Door Frank , 20 april 2026

Iran's Berekende Gok en het Spook van een Wereldwijde Depressie - een analyse op basis van een interview met professor Seyed M. Marandi

In het volatiele theater van de West-Aziatische geopolitiek is de Straat van Hormuz, een nauwe waterweg waardoor een vijfde van de wereldolie passeert, opnieuw de fysieke en symbolische frontlinie geworden van een escalerende confrontatie.

Recente ontwikkelingen wijzen erop dat Iran de straat in "beperkte modus" heeft gezet, schepen terugdraait en een harde lijn signaleert als reactie op de aanhoudende Amerikaanse marinedruk. Volgens een gedetailleerde analyse van professor Seyed M. Marandi, een vooraanstaand Iraans politiek analist, is dit niet louter een daad van brinkmanship, maar een direct gevolg van een mislukte Amerikaans-Israëliische oorlogsstrategie en een voorbode van een mogelijk catastrofale economische ineenstorting.

Professor Marandi stelt dat de huidige crisis een direct gevolg is van een 40 dagen durende oorlog die door de Verenigde Staten en Israël tegen Iran is gestart. In tegenstelling tot de westerse verwachtingen van een snelle ineenstorting, weerstond Iran niet alleen de blitzkrieg, maar kwam het er militair versterkt uit. Het recente staakt-het-vuren in Libanon, zo betoogt Marandi, had een keerpunt moeten zijn. In een gebaar van welwillendheid na het stoppen van de vijandelijkheden, signaleerde

Iran een bereidheid om de beperkingen in de Straat van Hormuz te versoepelen, waardoor meer schepen, ook die uit "onvriendelijke" landen, konden passeren.

Die afrit werd echter nooit genomen. Volgens Marandi schond de Israëlische premier Netanyahu's onmiddellijke hervatting van zware bombardementen in Libanon de geest van de wapenstilstand. Tegelijkertijd weigerde de regering-Trump haar maritieme blokkade van Iraanse havens op te heffen. "Trump had gisteren de blokkade van de havens kunnen opheffen," stelt Marandi. "Dat was een goede afrit geweest. Maar hij koos voor het tegenovergestelde. Hij koos voor escalatie." Iran reageerde snel en doordacht: het herstelde strenge controles op de Straat van Hormuz, waardoor de scheepvaart vanuit de vijf Arabische monarchieën die Amerikaanse militaire infrastructuur huisvesten effectief werd geblokkeerd.

Het Ontrafelde Staakt-het-Vuren en het Falen van de Diplomatie

Het verhaal van de mislukte diplomatie staat centraal in het begrijpen van de huidige houding van Teheran. Professor Marandi detailleert dat het staakt-het-vuren zelf niet uit Amerikaanse kracht werd geboren, maar uit uitputting. Nadat het Iraanse vuurpotentieel was toegenomen in plaats van afgenomen, en nadat Amerikaanse dreigementen van "onvoorwaardelijke kracht" hol bleken, werd Washington gedwongen een 10-puntenplan van Iran als basis voor onderhandelingen te accepteren. Marandi is echter vernietigend in zijn beoordeling van de Amerikaanse diplomatieke aanpak. Hij citeert een recent hoofdartikel in de Washington Post dat, in zijn lezing, opriep tot de moord op Iraanse onderhandelaars die naar Pakistan reisden.

"De media, de journalisten in het Westen, wedijveren met de staat om misdaden tegen de menselijkheid te bevorderen," beweert hij, en stelt dat westerse persorganen medeplichtig zijn aan het mogelijk maken van een genocide-agenda door meedogenloze luchtaanvallen op Libanese dorpen te framen als aanvallen op "Hezbollah-bolwerken".

Deze ineenstorting van diplomatiek vertrouwen heeft de regio gevangen in een vicieuze cirkel.

Elke keer dat Iran een de-escalerend gebaar maakt, zoals de voorwaardelijke heropening van de straat, wordt het beantwoord met meer Amerikaanse sancties of Israëliëse militaire actie. Bijgevolg is Teheran teruggekeerd naar een beleid van maximale afschrikking, waarbij het duidelijk maakt dat de waterweg gesloten zal blijven voor vijandige actoren totdat de marineblokkade van Iraanse havens is opgeheven.

Een Uitputtingsslag: Lokvogels, Drones en Ondergrondse Steden

Een van de meest opvallende onthullingen uit het interview is de beoordeling van professor Marandi over de militaire realiteit ter plaatse. Hij wijst het idee dat de VS of Israël een beslissende overwinning kunnen behalen af, en beweert dat westerse analisten de defensieve architectuur van Iran consequent hebben misberekend. Volgens Marandi heeft Iran zich decennialang voorbereid op dit exacte moment. De productiefaciliteiten voor raketten en drones van het land bevinden zich grotendeels in "onaantastbare" ondergrondse bases. De luchtmacht en luchtverdedigingssystemen zijn verborgen in bergtunnels. Bovendien zette Iran "tienduizenden lokvogels" in, waaronder nepopspannen vliegtuigen, afvuurinstallaties en luchtverdedigingssystemen, waarvan er vele geavanceerd genoeg zijn om hittedesignaturen uit te stralen. Hij beweert dat een groot deel van de vernietiging waarover Amerikaanse en Israëliëse media tijdens de 40 dagen durende oorlog opschepten, aan deze lokvogels werd toegebracht.

Deze voorbereiding strekt zich uit tot een mogelijke grondinvasie. Marandi stelt dat het ruige, bergachtige terrein van Iran, gecombineerd met uitgebreide ondergrondse netwerken, elke grondoffensief zou veranderen in een langdurige nachtmerrie voor binnenvallende troepen. "De Iraniëren zullen hen waarschijnlijk wat land nemen, wat eilanden, en dan zullen ze hen beginnen te raken," voorspelt hij. "Ze zullen doorgaan en dagen, weken en maanden blijven aanvallen en aanvallen en aanvallen."

De 'Medeplichtige Vijf' en de Naderende Economische Vuurstorm

Wellicht het meest alarmerende aspect van de analyse is de voorspelling van een volledige wereldwijde depressie, niet veroorzaakt door schommelingen op de

financiële markten, maar door de fysieke vernietiging van de energie-infrastructuur van het Arabische Schiereiland. Professor Marandi identificeert vijf Arabische landen – waaronder de VAE, Qatar, Bahrein en Koeweit – als "volwaardige partners" in de oorlog tegen Iran, daarbij verwijzend naar het feit dat ze luchtruim en bases aan Amerikaanse troepen verstrekken. Hij waarschuwt dat als de VS Iraanse elektriciteitscentrales of kritieke infrastructuur aanvalt, Iran geen andere keuze zal hebben dan wraak te nemen op deze buurlanden.

"Iran zal hun elektriciteitscentrales vernietigen," stelt hij, en merkt op dat deze landen, in tegenstelling tot het gedecentraliseerde netwerk van Iran, afhankelijk zijn van een paar grote, kwetsbare faciliteiten. De timing, voegt hij eraan toe, is cruciaal. Nu het warme seizoen nadert, zou de vernietiging van de elektriciteitsproductie in de Perzische Golf de regio onbewoonbaar maken, waardoor massa-evacuaties gedwongen worden. De gevolgen voor de wereldwijde energiemarkten zouden apocalyptisch zijn: olie- en gasvelden, petrochemische fabrieken en de honderden tankers die momenteel in de Golf in de rij staan, zouden in de gevechten worden meegesleurd. "We stevenen af op een wereldwijde depressie," concludeert Marandi. "Fabrieken zullen sluiten... economieën zullen stilvallen... we zullen waarschijnlijk wereldwijde hongersnood krijgen met [dat] tientallen miljoenen mensen op de vlucht."

© 2022 Anadolu Agency

Het Einde van het Unipolaire Moment?

Ondanks de sombere voorspelling bespeurt Marandi een paradigmaverschuiving in de wereldwijde percepties. Hij merkt op dat in landen als China de oorlog heeft geleid tot een volledige herevaluatie van Iran. Het westerse verhaal van een kwetsbaar, impopulair regime in Teheran is ingestort gezien de aangetoonde militaire veerkracht en maatschappelijke eenheid van Iran.

Hoewel hij erkent dat een toekomstige oorlog ernstige schade aan Iran zou toebrengen, betoogt hij dat de Verenigde Staten op weg zijn naar een strategische impasse. De VS kunnen geen beslissende militaire overwinning behalen, de wereldeconomie kan de schok van een blokkade van Hormuz en een Golfoorlog niet absorberen, en de geloofwaardigheid van Washington is verbrijzeld door het

onvermogen om een vastberaden regionale macht te onderwerpen.

"Het zal het einde van het rijk betekenen," beweert Marandi. Aan het einde van het interview bleef de centrale vraag niet of het conflict zou uitbreiden, maar wanneer de volgende Amerikaanse aanval zou komen, en of de wereld voorbereid is op de economische vuurstorm die zal volgen. Voorlopig blijft de Straat van Hormuz een trigger, en de hand van de Islamitische Republiek zweeft erboven.